

ugyanazt – így indokolva, hogy miért vagyok, miért maradok itt –, de pár mondatom után mindig elfordult és továbbment, és állítom, egy szavamra sem emlékezett. A közöny az elme *rigor mortisa*. Egyedül a városirányítók figyeltek fel mondókámra, és kissé gyanakodva kezdtek szemlélni tevékenységemet. Ebből ered kiűzetésem is, amiért most hirtelen kifejezetten hálás vagyok.

Lépdelek az új élmények váratlan mámorától részegen, és – bár villogjanak túl a horizonton pislákoló haláljelekként a háborúk – szabadnak érzem magam. És ahogy megyek, hosszú idő után először kilépve a városkapun, a könnyűség fura súlyával mellemen, egyszerre minden, ami eddig történt, idővonalba rendeződik. És hirtelen este lesz, majd reggel, és este megint egyazon pillanatban. Ereimben meglódul a vér, dübörögve, dühöngve, szemeim felpattannak egy hosszú álomból, és így maradnak hosszú-hosszú időre. Fellelegzem, mert talán mégis jót tett nekem ez a magány, felmentett és megtisztított: mint a halálos ítélet, súlyos volt.

